

UZASADNIENIE

Powódka, (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowa z siedzibą w W., wniosła o zasądzenie od pozwanej M. M. kwoty 500,00 zł. z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w skali roku jednak nie wyższymi niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 13 grudnia 2015 r. do dnia zapłaty. Nadto powódka domagała się zasądzenia na jego rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazała, że (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zajmuje się udzielaniem drogą elektroniczną krótkoterminowych pożyczek gotówkowych przez Internet. Pozwana dokonała rejestracji na stronie internetowej Spółki, wniosła opłatę rejestracyjną, akceptując warunki umowy, i złożyła wniosek o udzielenie pożyczki. Zgodnie z wnioskiem (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością udzielił jej pożyczki numer (...) na okres 30 dni w wysokości 500,00 zł. Spółka przelała kwotę pożyczki na rachunek pozwanej w dniu 12 listopada 2015 r. Pozwana była zobowiązana do zwrotu pożyczki, tj. wypłaconej kwoty 500,00 zł. do dnia 12 grudnia 2015 r. Pozwana nie spłaciła należności. Przedmiotowa wierzytelność została zbyta na rzecz powódki.

Pozwana, M. M., na rozprawie w dniu 20 lutego 2019 r. podała, że zawierała wiele umów pożyczek z różnymi podmiotami na łączną kwotę około 20.000,00 zł., które spłaciła. Nie zaprzeczyła ona, że zawarła umowę pożyczki z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością kwoty 500,00 zł. W jej ocenie przedmiotowa pożyczka, jak i inne przez nią zaciągnięte, została już spłacona. Pozwana poddała w wątpliwość istnienie wierzytelności i skuteczność jej przelewu, a to w związku z przedłożonymi przez powódkę dowodami w postaci dokumentów.

Sąd ustalił, co następuje:

Pozwana M. M. zawarła w dniu 12 listopada 2015 r. z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. jako pożyczkodawcą umowę pożyczki (...) nr (...). Zgodnie z jej treścią pożyczkodawca miał udzielać pożyczkobiorcy pożyczek za pośrednictwem strony internetowej (...) w sposób i na zasadach, określonych w umowie, z uwzględnieniem Regulaminu, stanowiącego Załącznik nr 1 do umowy. Zgodnie z § 2 umowy, jednym z warunków udzielenia pożyczki było posiadanie aktywnego Profilu Klienta na stronie internetowej pożyczkodawcy. W §4 umowy określono warunki udzielenia pierwszej pożyczki, tj. całkowitą kwotę pożyczki wynoszącą 500,00 zł., okres jej trwania – 30 dni, termin spłaty – 12 grudnia 2015 r., prowizję – 0,00 zł., całkowity koszt pożyczki – 0,00 zł., całkowitą kwotę do spłaty – 500,00 zł. i (...) 0,00 %.

(dowód: umowa pożyczki k. 18-23)

W dniu 12 listopada 2015 r. z rachunku nr (...) dokonano wpłaty kwoty 0,01 zł. z adnotacją „Akceptuję warunki umowy pożyczki (...)”. W dniu 12 listopada 2015 r. na powyższy rachunek bankowy przelano kwotę 500,00 zł. Jako tytuł przelewu podano „SohoCredit pl (...) pożyczki (...)”, zaś jako odbiorcę wskazano M. M..

(dowód: wyciąg z rachunku k. 24-25)

W dniu 12 września 2018 r. sporządzono pismo, zatytułowane: „Oświadczenie stron o przeniesieniu wierzytelności z tytułu pożyczki Nr (...)”. Zgodnie z jego treścią, dnia 12 listopada 2015 r. (...) udzielił M. M. pożyczki nr (...). Pożyczkobiorca nie uregulował swoich zobowiązań w terminie, przez co opisana wierzytelność została przeniesiona przez Rapid na (...), która w związku z powyższym stała się w niniejszej sprawie wierzycielem i uzyskała legitymację do dochodzenia roszczenia na drodze sądowej. Oświadczenie to zostało podpisane przez członka Zarządu komplementariusza (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością S.K. z siedzibą w W.. Brak na nim podpisu Prezesa Zarządu (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W..

(dowód: oświadczenie o przeniesieniu wierzytelności k. 26)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o dokumenty, przedłożone przez stronę powodową. Pozwana nie kwestionowała zawarcia umowy pożyczki, natomiast kwestionowała istnienie wierzytelności, o której twierdziła, że ją spłaciła, i prawidłowość jej przelewu.

Powódka wywodzi swoje roszczenie z umowy przelewu wierzytelności, przysługującej (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. jako pierwotnemu wierzycielowi.

Zgodnie z ogólną zasadą, wyrażoną w art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z tego faktu wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 k.c. jest przepis art. 232 k.p.c., który stanowi, że strony zobowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W myśl przytoczonych przepisów, to na powodowej Spółce spoczywał ciężar udowodnienia faktów, uzasadniających jej roszczenie.

Zdaniem Sądu powódka nie wykazała, aby przysługiwało jej roszczenie, dochodzone pozwem, tzn. aby rzeczywiście doszło do przeniesienia na jej rzecz wierzytelności, przysługującej wierzycielowi pierwotnemu względem pozwanej.

Zmianę wierzyciela reguluje przepis art. 509 § 1 i 2 k.c., zgodnie z którym wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Tym samym, celem i skutkiem przelewu jest przejście wierzytelności na nabywcę. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Wierzytelność przechodzi na nabywcę w takim stanie, w jakim była w chwili zawarcia umowy o przelew. Przedmiotem przelewu jest zaś wierzytelność, tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia. Nie ulega również wątpliwości, iż wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia, powinna być w dostateczny sposób oznaczona (zindywidualizowana). Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność, a zatem oznaczenia stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Strony stosunku, świadczenie oraz przedmiot świadczenia muszą być oznaczone, bądź przynajmniej możliwe do oznaczenia (oznaczalne) w momencie zawierania umowy przenoszącej wierzytelność (por. Kodeks cywilny. Komentarz pod red. A. Kidyby, Tom III, Zobowiązania – część ogólna, Lex 2010 r.).

W przedmiotowej sprawie na okoliczność nabycia wierzytelności powódka przedłożyła oświadczenie swoje i Prezesa Zarządu (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., zgodnie z którym wierzytelność z tytułu pożyczki nr (...), udzielonej pozwanej dnia 12 listopada 2015 r., została przeniesiona na rzecz (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością S.K. z siedzibą w W., która stała się wierzycielem i uzyskała legitymację do dochodzenia roszczenia. Takie oświadczenie nie jest jednak wystarczające do ustalenia, czy rzeczywiście zindywidualizowana wierzytelność wobec pozwanej została zbyta, kiedy to nastąpiło i na jakich warunkach. Na uwagę zasługuje, że oświadczenie to zostało podpisane jedynie przez osobę, działającą w imieniu i na rzecz powódki. Natomiast brak na nim podpisu drugiej strony umowy przelewu – pierwotnego wierzyciela (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., działającego rzekomo przez Prezesa Zarządu. W związku z tym oświadczenie to w istocie jest jednostronnym oświadczeniem strony powodowej, a więc podmiotu żywotnie zainteresowanego wynikiem procesu. Nie może ono więc stanowić o skutecznym przeniesieniu wierzytelności.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 07.11.2007 r. (II CSK 293/07) „Ciężar udowodnienia faktu należy rozumieć nie tylko jako obarczenie jednej ze stron procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o prawdziwości swoich twierdzeń, ale również konsekwencjami zaniechania realizacji tego obowiązku lub jego nieskuteczności.”

W sprawach cywilnych nie jest rzeczą Sądu zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych. Sąd nie jest też zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów, zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Obowiązek przedstawienia dowodów w procesie cywilnym spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów, mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na tej z nich, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Samo twierdzenie strony nie jest dowodem i powinno być udowodnione przez stronę, zgłaszającą twierdzenie (art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c.).

Należy zaakcentować, że zgodnie z art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Zasadą jest zatem, że Sąd dokonuje ustaleń na podstawie materiału zaofiarowanego przez strony. Regulacja, zawarta w zdaniu drugim tego przepisu, wprawdzie umożliwia dopuszczenie przez sąd dowodu niezgłoszonego przez stronę, jednakże ma ona charakter wyjątkowy i nie może być stosowana w oderwaniu od zasady kontrydiktoryjności i zasady równości stron w procesie. Zasadą jest, że obowiązek inicjatywy dowodowej spoczywa na stronach i sąd nie jest władny wyręczać stron w tym zakresie, albowiem w przeciwnym razie przyjąłby rolę ich pełnomocnika. Omówiony obowiązek dowodowy oznacza dla powoda konieczność przedstawienia dowodów na okoliczności, z których wywodzi on swoje roszczenie, zarówno co do zasady, jak i wysokości, już w pozwie. Podjęcie inicjatywy dowodowej jest tym bardziej niezbędne, jeśli pozwany zaprzecza twierdzeniom pozwu. Zakres i skuteczność podjętej inicjatywy dowodowej przez powoda przesądza o wyniku procesu.

Przenosząc powyższe reguły na grunt niniejszej sprawy, Sąd uznał, że roszczenie powódki nie zostało wykazane. Powódka nie zaofiarowała dowodów, pozwalających na ustalenie, że doszło do skutecznego przelewu wierzytelności, wynikającej z umowy pożyczki z dnia 12 listopada 2015 r. Na powyższą okoliczność przedstawiła ona jedynie opisane powyżej oświadczenie z dnia 12 września 2018 r. (karta 26). Tymczasem przedstawiony materiał został zakwestionowany przez pozwaną. W związku z tym na powódce spoczywał obowiązek zaofiarowania takiego materiału dowodowego, który potwierdzałby jej twierdzenia. Mimo to nie podjęła ona aktywności dowodowej w tym kierunku.

Powódka nie przedstawiła zatem żadnego wiarygodnego dowodu na nabycie wierzytelności, dochodzonej od pozwanej. Nie wykazała tym samym legitymacji czynnej w niniejszym procesie.

Mając na względzie wszystkie powyższe okoliczności, Sąd powództwo oddalił.

SSR Agnieszka Brzoskowska